

Това писмо Болеславъ намѣри въ пощенската кутия на подвижния мостъ сутринята на Нова-година.

Той не разбра изведнѣжъ всичкия неговъ заплашителенъ смисълъ и само се зачуди, по какъвъ начинъ властта е могла да обърне внимание на неговото военно минало. Отъ когато бѣше взелъ пакъ името на своя баща, рѣши за винаги да заборава лейтенанта Баумгарта. Той си изпълни дълга: вървѣ срѣщу смъртта съ по-голяма смѣлостъ и радостна готовност, нежели мнозина други. Сега, когато бѣше сключенъ миръ и той бѣ натоварилъ на плещитѣ си тежестта на наслѣдствения позоръ, той искаше да се прѣдпази отъ безцѣлна прѣписка и отъ обяснения, които не водятъ къмъ нищо.

Само малко по малко почна той да разбира, какви нови опасности го очакваха. Искаха да му отнематъ всичко, което му още оставаше и което освѣтляваше развалиния му животъ: честта на войнишкото му минало.

Беззащитно стоеше той прѣдъ нещастieto, което го заплашваше.

При малко желание неговото поведение лесно можеше да се вземе за бѣгство отъ войската и да го осѣдятъ; самото промѣнение на името при сегашнитѣ обстоятелства можеше да му се припише за прѣстѣпление.

Синътъ на барона фонъ-Шранденъ не можеше да се надѣва, че дѣлото ще бѣде разгледано въ негова полза. Въ случай че го арестуватъ, за да го прѣдставятъ въ военния съдъ на окръга. Бждѣто квартируваше частта на неговия полкъ, той не би могълъ да се оплаче отъ несправедливостъ.

Дойде му на умъ да побѣгне, но той съ прѣзрителенъ смѣхъ зарѣза тая мисль.

Животътъ тѣй често му тежеше, че не си струваше да го пази.